

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobkyně: **Péče v Německu s.r.o.** (dříve ANTHOZA s.r.o.), IČO: 24743534,
sídlem Primátorská 296/38, Libeň, 180 00 Praha 8,
zastoupená daňovým poradcem Ing. Janem Matějkou,
sídlem Straky 1, 417 71 Zabušany,

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**,
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 12. 2016, č. j. 56016/16/5300-22444-711887,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 12. 2016, č. j. 56016/16/5300-22444-711887, kterým byl k jejímu odvolání změněn platební výměr Finančního úřadu pro Ústecký kraj, Územní pracoviště v Lounech, (dále jen „správce daně“) ze dne 3. 12. 2015, č. j. 2292407/15/2509-50521-501029, tak, že jí byla vyměřena daň z přidané hodnoty za březen 2015 ve výši 63 105 Kč splatná v náhradní lhůtě do 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí žalovaného.

Žaloba

2. Žalobkyně do žaloby podané dne 10. 2. 2017 v bodě I. zahrnula přehled učiněných úkonů svých, správce daně a žalovaného. V bodě II. žaloby nazvaném Žalobní body pak uvedla, že
 - 1) správce daně postupoval v rozporu s § 89 odst. 1 a 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“).
 - 2) daňové orgány v rozporu s § 92 odst. 2 daňového řádu nedostatečně zjistily skutkový stav věci.
 - 3) v rozporu s § 1 odst. 2 daňového řádu nebyla daň stanovena ve správné výši.
 - 4) správce daně postupoval při provádění úkonů v odvolacím řízení v rozporu s § 77 odst. 1 písm. b) daňového řádu.
 - 5) žalovaný postupoval v rozporu s čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), neboť opomenul za účelem seznámení žalobkyně s důkazy pořízenými správcem daně po vydání platebního výměru nařídít jednání.
 - 6) Daňový orgán porušil ustanovení o řízení dle daňového řádu takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost vydaných rozhodnutí.

V bodě III. žaloby žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

3. V doplnění žaloby ze dne 5. 3. 2017 žalobkyně doplnila žalobní body 1), 2), 4) a 5). K žalobnímu bodu 1) doplnila, že výzva k odstranění pochybností č. j. 1414807/15/2509-50521-501029 ze dne 12. 5. 2015 je nezákonná, neboť neobsahuje konkrétní pochybnosti o správnosti, průkaznosti nebo úplnosti řádného daňového tvrzení ve smyslu § 89 odst. 1 daňového řádu. Rozpor s § 89 odst. 4 daňového řádu žalobkyně spatřovala v tom, že konkrétní pochybnosti ohledně správnosti, průkaznosti nebo úplnosti podaného řádného daňového tvrzení jí měl správce daně sdělit až teprve výzvou č. j. 1876863/15/2509-60563-506551 ze dne 21. 8. 2015, tedy tři měsíce po uplynutí lhůty dle tohoto ustanovení.
4. K žalobnímu bodu 2) žalobkyně doplnila skutečnosti týkající se jí tvrzené – avšak správci daně neuznané – existence její provozovny na území Spolkové republiky Německo.
5. K žalobnímu bodu 4) žalobkyně doplnila, že ze správního spisu je zřejmé, že některé úkony v odvolacím řízení prováděla Ing. D. S., která se zároveň podílela na rozhodovacím procesu v podobě hodnocení důkazů prováděného správcem daně. Správce daně tedy v odvolacím řízení postupoval v rozporu s ustanovením § 77 odst. 1 písm. b) daňového řádu, když k provádění úkonů uložených odvolacím orgánem v odvolacím řízení pověřil stejné osoby, které byly činné v prvním stupni.
6. K žalobnímu bodu 5) žalobkyně doplnila, že dne 10. 11. 2016 obdržela písemnost č. j. 50142/16/5300-22444-711887 nadepsanou *Seznámení se zjištěnými skutečnostmi a výzva k vyjádření se v rámci odvolacího řízení*. S odkazem na § 115 odst. 2 daňového řádu v ní žalovaný žalobkyni uložil, aby se v osmidenní lhůtě vyjádřila k odpovědi na mezinárodní dožádání doručené správci daně dne 3. 12. 2015. Z textu písemnosti dále vyplývalo, že

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ohledně přijatých plnění žalovaný dospěl k odlišnému právnímu názoru než správce daně, a to v neprospěch žalobkyně. Žalobkyně na tuto výzvu reagovala písemným vyjádřením ze dne 14. 11. 2016, ve kterém se pokusila zpochybnit závěry učiněné žalovaným. Dne 14. 12. 2016 žalovaný vydal napadené rozhodnutí, kterým napadený výměr změnil v neprospěch žalobkyně. Porušení čl. 38 odst. 2 Listiny a § 115 odst. 2 daňového řádu žalobkyně shledala v tom, že žalovaný za účelem seznámení žalobkyně s důkazy pořízenými po vystavení odvoláním napadeného platebního výměru opomenul naříditi jednání a následně platební výměr změnil v neprospěch žalobkyně.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, kterou navrhoval zamítnout. Ve svém vyjádření odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, jehož pasáže zde s ohledem na znění žalobních bodů zároveň parafrázoval.
8. Žalovaný se dále vyjádřil k žalobnímu bodu 4), který se týkal tvrzeného porušení § 77 odst. 1 písm. b) daňového řádu. Žalobkyně nijak nespecifikovala, v čem konkrétně mělo být postupem úřední osoby Ing. D. S. negativně ovlivněno řízení či rozhodování žalovaného. Žalobkyně předmětnou žalobní námitku vystavěla toliko na obecném tvrzení nepřipustnosti namítaného postupu, avšak konkrétně neuvedla možné reálné důsledky tvrzeného pochybení. Dle názoru žalovaného je rovněž nutno přihlédnout k roli úřední osoby Ing. D. S. v odvolacím řízení, přičemž ze spisového materiálu nevyplývá, že by se tato úřední osoba podílela na rozhodovacím procesu nebo ovlivnila důkazní hodnotu opatřených důkazních prostředků. Žalovaný trval na tom, že žalobkyně jí namítaným postupem nebyla jakkoli zkrácena na svých právech.
9. K žalobnímu bodu 5), který se týkal nenařízení jednání, žalovaný uvedl, že žalobkyně v reakci na písemnost žalovaného dle § 115 odst. 2 daňového řádu nazvanou *Seznámení se zjištěnými skutečnostmi a výzva k vyjádření se v rámci odvolacího řízení* ve svém podání doručeném dne 15. 11. 2016 setrvala na tvrzení, že své služby poskytovala prostřednictvím provozovny v Německu. Doplnění důkazních prostředků však nenavrhl a svá tvrzení nikterak neprokázala. Vzhledem k uvedeným skutečnostem se žalovaný s tvrzením žalobkyně neztotožnil a vydal žalobou napadené rozhodnutí, ve kterém se vypořádal s námitkami žalobkyně uvedenými v jejím vyjádření.

Replika žalobkyně

10. Žalobkyně v replice trvala na tom, že jí nemohlo být kladeno k tíži to, že nesplnila požadavky správce daně uložené nezákonnou výzvou k odstranění pochybností. Dále uvedla, že vzhledem k tomu, že otázka existence její provozovny na území Spolkové republiky Německo je rozhodnou skutečností pro další daňová řízení vedená se žalobkyní, dne 27. 3. 2017 předložila správci daně další důkazy. S ohledem na § 77 odst. 2 s. ř. s. požádala soud, aby o tyto důkazy doplnil dokazování.
11. Správci daně podle žalobkyně v daňovém řízení neargumentovali v tom smyslu, že by žalobkyně poskytovala služby domácí péče v tuzemsku bez příslušného povolení, a tedy bez nároku na osvobození ve smyslu § 59 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“). Vyjádření žalovaného

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

v bodě 28 proto považovala za zmatečné a zcela bez souvislosti s obsahem žaloby i napadeným rozhodnutím.

12. Ustanovení § 5 odst. 1 daňového řádu podle žalobkyně neopravňuje správce daně porušovat zákonná ustanovení upravující vedení řízení, pokud usoudí, že takováto nezákonnost nemá vliv na výrok rozhodnutí o stanovení daně. Nelze s určitostí předjímat průběh ani výsledek řízení, pokud by se ho nezúčastnila podjatá úřední osoba. Tudíž je podle žalobkyně povinností soudu při rozhodování o této věc respektovat zásadu „v pochybnostech ve prospěch“ žalobkyně.

Ústní jednání soudu

13. Při jednání soudu konaném dne 21. 10. 2020 zástupce žalobkyně v plném rozsahu odkázal na znění žaloby, jejího doplnění a repliky a navrhl, aby jí soud vyhověl. Vysvětlil, že důkazní návrh uvedený v replice se měl týkat fotodokumentace, která se vztahuje k provozovně žalobkyně umístěné v Erdingu ve Spolkové republice Německo a která je založena ve správním spise. Jelikož se však tento důkazní materiál nevztahoval k projednávanému žalobnímu bodu (viz zejména 19. odstavec odůvodnění tohoto rozsudku), nežádal, aby jím bylo provedeno dokazování.
14. Pověřená pracovnice žalovaného při tomtéž jednání odkázala na písemné vyjádření k žalobě a obsah správního spisu s tím, že nadále navrhovala zamítnutí žaloby.

Posouzení věci soudem

15. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
16. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po uskutečněním ústním jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Před vypořádáním jednotlivých žalobních bodů soud směrem k žalobkyni připomíná, že soudní řízení ve správním soudnictví je ovládáno zásadou koncentrace, jež nachází svůj odraz v § 71 odst. 2 třetí větě s. ř. s., podle které *„rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby“*. Soud se proto může věcně zabývat jen žalobními body, které řádně byly uplatněny ve lhůtě dvou měsíců poté, kdy bylo napadené rozhodnutí žalobkyni doručeno (srov. § 72 odst. 1 s. ř. s.), tj. v projednávané věci do 16. 2. 2017, neboť napadené rozhodnutí bylo zástupci žalobkyně podle obsahu předloženého spisu doručeno dne 16. 12. 2016. Projednání později uplatněných žalobních bodů by znamenalo nepřípustné porušení principu koncentrace řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

29. 12. 2004, č. j. 1 Afs 25/2004-69, publ. pod č. 335/2004 Sb. NSS, dostupný stejně jako veškerá zde uvedená rozhodnutí na www.nssoud.cz), neboť § 71 odst. 2 s. ř. s. je nejzazším limitem i pro případné rozšíření žaloby o další žalobní body.

18. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS, zdůraznil, že žalobce je povinen vylicit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtky. Obdobně např. v rozsudku ze dne 17. 2. 2006, č. j. 8 Azs 134/2005-44, publ. pod č. 572/2006 Sb. NSS, konstatoval, že za žalobní body nelze považovat ani prostý výčet paragrafů správního řádu, které údajně žalovaný porušil, ani jejich parafrázi bez jakékoliv specifikace.
19. Soud zdůrazňuje, že žaloba obsahovala pouze jeden žalobní bod, ve kterém žalobkyně tvrdila, že žalovaný v rozporu se zákonem opomenul za účelem seznámení žalobkyně s důkazy pořízenými správcem daně po vydání platebního výměru nařídít jednání. Pouze ve vztahu k tomuto žalobnímu bodu pak žalobkyně mohla v doplnění žaloby ze dne 5. 3. 2017 svou argumentaci rozhojňovat. Veškeré ostatní námitky obsažené v předmětném doplnění žaloby považuje soud za opožděně uplatněné, a proto k nim s ohledem na zmíněnou zásadu koncentrace řízení nepřihlíží. Podotýká přitom, že u ostatních tvrzení žalobkyně označených v žalobě jako žalobní body zcela chyběla zejména jakákoli skutková specifikace či popis nezákonných úvah, kroků či postupů správců daně v rozhodované věci, když šlo o pouhý výčet ustanovení zákona, který byl podle žalobkyně v daňovém řízení porušen. Za žalobní body ve smyslu výše uvedené judikatury je proto nešlo považovat a rovněž je nebylo možné po uplynutí lhůty k podání žaloby doplnit.
20. Speciálně ve vztahu k jedinému včas uplatněnému žalobnímu bodu s ohledem na doplnění žaloby soud konstatuje, že rovněž opožděnou, protože uplatněnou až v doplnění žaloby, byla námitka žalobkyně, která spatřovala nezákonnost i v tom, že žalovaný odvoláním napadený platební výměr změnil v její neprospěch. Soud se s ohledem na koncentraci řízení nezabýval ani jí.
21. Z předložené spisové dokumentace soud zjistil, že žalovaný žalobkyni doručil písemnost ze dne 9. 11. 2016, č. j. 50142/16/5300-22444-711887, nazvanou *Seznámení se zjištěnými skutečnostmi a výzva k vyjádření se v rámci odvolacího řízení*. S odkazem na § 115 odst. 2 daňového řádu v ní žalobkyni uložil, aby se v osmidenní lhůtě od doručení výzvy vyjádřila ke skutečnostem zjištěným při dokazování v rámci odvolacího řízení. V této písemnosti žalovaný žalobkyni sdělil své závěry ohledně tvrzeného plnění od dodavatele PRVNÍ STAVITECH s.r.o. a dále závěry vyplývající z odpovědi na mezinárodní dožádání poskytnuté německou finanční správou, kterým byla zjišťována činnost žalobkyně ve Spolkové republice Německo. Uzavřel, že zastává právní názor odlišný od názoru správce daně, a to v neprospěch žalobkyně, neboť jí poskytnuté služby deklarované na řádku 50 daňového přiznání považoval za zdanitelná plnění, která podléhala dani z přidané hodnoty v první snížené sazbě. Tento závěr dostatečným způsobem odůvodnil. Namísto nárokováného odpočtu daně, kterého se žalobkyně domáhala a který jí správce daně nepřiznal, tak žalovaný uzavřel, že jí bude vyměřena daň ve výši 63 105 Kč. Žalovaný v *Seznámení* rovněž uvedl důkazy včetně odpovědi na mezinárodní dožádání poskytnuté německou finanční správou a souvisejících listin, z nich vyplývající skutečnosti, které vyšly

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

najevo v odvolacím řízení, a umožnil žalobkyni navrhnout provedení dalších důkazních prostředků.

22. Žalobkyně na výzvu reagovala písemným vyjádřením ze dne 14. 11. 2016, ve kterém setrvala na tom, že poskytovala a poskytuje služby domácí péče na území Spolkové republiky Německo výlučně prostřednictvím provozovny ve smyslu § 4 odst. 1 písm. j) a § 9 odst. 2 věty druhé zákona o DPH. Její provozovna je nazvána Anthoza24 a umístěna v Erdingu, což podle ní vyplývalo z důkazů založených ve spisu a korespondovalo s odpovědí na mezinárodní dožádání, jakož i s judikaturou Evropského soudního dvora uváděnou v *Seznámení*. Stejně tak trvala na tom, že přijatá zdanitelná plnění v podobě nákupu zdravotnických potřeb od daňového subjektu PRVNÍ STAVITECH s.r.o. zakládají nárok na odpočet daně. Žalovaný podle ní neprovedl žádný důkaz, který by naplnění zákonných podmínek pro uplatnění nároku na odpočet daně vyvracel, pouze uvedl některé indicie zpochybňující věrohodnost uvedeného dodavatele jako neexistující internetové stránky či inzerce stavební činnosti dodavatele, to však žalobkyně považuje za zcela nedostatečné. Žalobkyně ve svém vyjádření ani v jiném podání určeném žalovanému v rámci odvolacího řízení nenavrhl provedení žádných důkazních prostředků ani nepožadovala nařízení ústního jednání ve věci. Ústní jednání v rámci odvolacího řízení nebylo nařízeno. Dne 14. 12. 2016 žalovaný vydal napadené rozhodnutí.
23. Podle § 115 odst. 2 daňového řádu, provádí-li odvolací orgán v rámci odvolacího řízení dokazování, seznámí před vydáním rozhodnutí o odvolání odvolatele se zjištěnými skutečnostmi a důkazy, které je prokazují, a umožní mu, aby se k nim ve stanovené lhůtě vyjádřil, popřípadě navrhl provedení dalších důkazních prostředků. Obdobně postupuje odvolací orgán i v případě, kdy dospěje k odlišnému právnímu názoru, než správce daně prvního stupně, a tato změna by ovlivnila rozhodnutí v neprospěch odvolatele.
24. Z tohoto ustanovení ani z žádného jiného ustanovení daňového řádu nevyplývá povinnost v daňovém řízení za účelem dokazování vždy nařídit ústní jednání.
25. Právo seznámit se se skutečnostmi, které mohou být vzaty za základ rozhodnutí, a to včetně práva se k těmto skutečnostem a důkazům, ze kterých mají vyplývat, vyjádřit a případně navrhnout provedení jiných důkazních prostředků, je základním procesním právem účastníka řízení. Žalobkyni byl žalovaným před vydáním napadeného rozhodnutí přestředřen jeho právní názor a konkretizovány skutečnosti a důkazy, na kterých byl založen. Bylo jí též umožněno se k tomuto vyjádřit a navrhnout další důkazní prostředky. Žalobkyně setrvala na svém přesvědčení, které podle ní odpovídalo i důkazům založeným ve spisu. Z jejího vyjádření bylo zřejmé, že jí byl obsah listin sloužících jako důkazy v odvolacím řízení znám a že měla za to, že nevyvrací její přesvědčení o posouzení otázek, které mezi ní a správcem daně byly sporné. Žalovaný rozhodl v souladu se sděleným právním názorem, jeho rozhodnutí tak pro žalobkyni nemohlo být překvapivé. Soud již jednou uvedl, že žalobkyně v rámci odvolacího řízení nepožadovala nařízení ústního jednání ani nenavrhl žádný další důkazní prostředek. Její stanovisko se odvíjelo od toho, že se s žalovaným rozcházela v otázce závěrů vyplývajících z listin založených ve spise. Soud nevidí důvod, proč by za této situace, kdy bylo rozhodováno výlučně na základě listin, bylo nezbytné nařizovat ústní jednání. Dodává, že námitky týkající se skutkového stavu, ze kterého žalovaný při svém rozhodování vycházel, žalobkyně v řízení před soudem včas neuplatnila. Neuvedla ani nic ohledně toho, jak mělo být tím, že žalovaný nenařídil jednání ve věci, dotčeno její subjektivní veřejné právo.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

26. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2014, č. j. 6 Afs 144/2014 - 42, tento soud konstatoval, že v daňových věcech ovšem Nejvyšší správní soud většinou neshledává námitky nedostatku ústního jednání důvodnými, jelikož z v něm citované judikatury Ústavního soudu „nelze [...] dovodit povinnost správce daně, resp. správního orgánu, nařít v daňovém řízení ústní jednání před vydáním rozhodnutí“ (srov. rozsudek ze dne 31. 5. 2007, č. j. 7 Afs 114/2006 - 78). Aby byla námitka nedostatku ústního jednání v daňovém řízení úspěšná, musí být opřena o omezení účasti stěžovatele při zjišťování skutkového stavu. O porušení procesních práv tak nelze hovořit v případech, kdy „z obsahu spisového materiálu nevyplývá, že by žalobci bylo v průběhu odvolacího řízení jakkoli bráněno v uplatňování jeho práv a v možnosti aktivně se tak odvolacího řízení účastnit“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2013, č. j. 5 Afs 14/2013 - 70). Podobnou myšlenku vyjadřuje i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2011, č. j. 1 Afs 1/2011 - 82: „V posuzovaném případě stěžovatelka v odvolání vznášela toliko námitky právního charakteru a nenavrhovala provedení nových důkazů. Žalovaný při posuzování podaného odvolání vycházel pouze z údajů obsažených ve správním spisu, proto nebylo účelné v dané věci ústní jednání nařizovat.“ Není-li tedy v daňové věci prováděno dokazování jinak, než prostřednictvím listin, lze zpravidla uzavřít, že „pokud je daňovému subjektu umožněno seznámit se s obsahem správního spisu a rozhoduje-li správce daně pouze na základě listin v něm zařazených, lze takový postup považovat za naplnění předmětného atributu práva na spravedlivý proces“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2007, č. j. 8 Afs 59/2005 - 83, publ. pod č. 1440/2008 Sb. NSS). Z posledního citovaného rozsudku zároveň vyplývá, že takovýto postup není v rozporu s žalobkyní namítaným čl. 38 odst. 2 Listiny.
27. Z uvedeného vyplývá, že aby byla námitka nenařízení jednání v daňovém řízení úspěšná, musela by být opřena o omezení účasti žalobkyně při zjišťování skutkového stavu. Soud má za to, že k tomu v daňovém řízení nedošlo a práva žalobkyně byla v daném případě naplněna dodržáním postupu dle § 115 odst. 2 daňového řádu. Za situace, kdy žalovaný jako odvolací orgán vycházel z listinných důkazů, s jejichž obsahem žalobkyně byla seznámena a bylo jí umožněno na ně reagovat, nebylo jeho povinností ve věci nařizovat ústní jednání, které žalobkyně navíc ani nepožadovala stejně, jako nenavrhla provedení dalších důkazů.
28. Námitku žalobkyně týkající se porušení zákona tím, že žalovaný ve věci nenařídil jednání, tak soud neshledal důvodnou. Žalobu soud vyhodnotil v mezích včas uplatněného žalobního bodu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
29. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, a ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 21. října 2020

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)